

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobkyně

Kovové profily, spol. s r.o., IČ: 457 97 064
sídlem Podnikatelská 545, Praha 9
zastoupená advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem Chodská 9, Praha 2

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2020, č. j. 45603/20/5100-41453-711845,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 12. 2020, č. j. 45603/20/5100-41453-711845, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Mgr. Petry Novákové, Ph.D., advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1771952/20/2009-52523-107154; 1822356/20/2009-52523-107154; 1825010/20/2009-52523-107154 a 1829390/20/2009-52523-107154 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“), která stanovila úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „daňový řád“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Správce daně vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2014 platebním výměrem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1351253/18/2009-52523-107154, ve výši 4 471 331 Kč. Žalobkyně se odvolala a žalovaný vydal dne 11. 12. 2018 rozhodnutí č. j. 54601/18/5300-22444-711887, kterým platební výměr změnil a místo daňové povinnosti vyměřil nadměrný odpočet ve výši nárokované již v daňovém přiznání, tj. 3 678 045 Kč. Žalobkyně obdržela nadměrný odpočet dne 21. 12. 2018. Žalobkyni byl rozhodnutím ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1390347/19/2009-52523-107154, přiznán úrok ze zadržného nadměrného odpočtu podle § 155 odst. 5 daňového řádu ve výši 122 918 Kč za období od 2. 3. 2015 do 29. 3. 2018. Žalobkyně se odvolala a žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 2. 2020, č. j. 6856/20/5300-22444-711887 prvostupňově rozhodnutí změnil tak, že úrok vznikl za období od 1. 3. 2015 do 3. 4. 2018 a činí 123 779 Kč.
4. Správce daně vyměřil žalobkyni DPH za zdaňovací období prosinec 2014 ve výši 3 276 370 Kč platebním výměrem č. j. 1351568/18/2009-52523-107154 ze dne 28. 2. 2018. Žalovaný rozhodnutím o odvolání č. j. 54601/18/5300-22444-711887 ze dne 11. 12. 2018 změnil platební výměr a místo daňové povinnosti vyměřil nadměrný odpočet ve výši 15 787 161 Kč. Žalobkyně obdržela vyměřený nadměrný odpočet dne 21. 12. 2018. Rozhodnutím o úroku z daňového odpočtu č. j. 1515203/19/2009-52523-107154 ze dne 21. 3. 2019 byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu dle § 254a daňového řádu za období od 24. 7. 2015 do 29. 3. 2018 ve výši 462 197 Kč. Žalovaný rozhodnutím č. j. 6856/20/5300-22444-711887 ze dne 17. 2. 2020 prvostupňově rozhodnutí změnil tak, že úrok za období od 24. 7. 2015 do 3. 4. 2018 činí 465 441 Kč.
5. Správce daně vyměřil žalobkyni DPH za zdaňovací období leden 2015 ve výši 4 686 300 Kč platebním výměrem č. j. 1351713/18/2009-52523-107154 ze dne 28. 2. 2018. Žalovaný rozhodnutím o odvolání č. j. 54601/18/5300-22444-711887 ze dne 11. 12. 2018 změnil platební výměr a místo daňové povinnosti vyměřil nadměrný odpočet ve výši 18 568 619 Kč. Žalobkyně obdržela vyměřený nadměrný odpočet dne 21. 12. 2018. Rozhodnutím o úroku z daňového odpočtu č. j. 1519718/19/2009-52523-107154 ze dne 21. 3. 2019 byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu dle § 254a daňového řádu za období od 17. 8. 2015 do 29. 3. 2018 ve výši 530 809 Kč. Žalovaný rozhodnutím č. j. 6856/20/5300-22444-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

711887 ze dne 17. 2. 2020 změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že úrok za období na 17. 8. 2015 do 3. 4. 2018 činí 534 624 Kč.

6. Správce daně vyměřil žalobkyni DPH za zdaňovací období únor 2015 ve výši 3 985 440 Kč platebním výměrem č. j. 1351965/18/2009-52523-107154 ze dne 28. 2. 2018. Žalovaný rozhodnutím o odvolání č. j. 54601/18/5300-22444-711887 ze dne 11. 12. 2018 změnil platební výměr a místo daňové povinnosti vyměřil nadměrný odpočet ve výši 14 285 071 Kč. Žalobkyně obdržela nadměrný odpočet dne 21. 12. 2018. Rozhodnutím o úroku z daňového odpočtu č. j. 1520977/19/2009-52523-107154 ze dne 21. 3. 2019 byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu dle § 254a daňového řádu za období od 14. 9. 2015 do 29. 3. 2018 ve výši 396 851 Kč. Žalovaný rozhodnutím č. j. 6856/20/5300-22444-711887 ze dne 17. 2. 2020 změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že za období 14. 9. 2015 do 3. 4. 2018 úrok činí 399 787 Kč.
7. Správce daně následně dne 6. 5. 2020 vydal prvostupňová rozhodnutí, kterými žalobkyni přiznal úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu ve výši 391 586 Kč (zdaňovací období listopad 2014), 1 680 792 Kč (zdaňovací období prosinec 2014), 1 976 923 (zdaňovací období leden 2015), a 1 520 871 Kč (za zdaňovací období únor 2015). Správce daně vypočítal úrok u všech zdaňovacích období za dobu od 4. 4. 2018 do 21. 12. 2018 z částky pravomocně vyměřeného nadměrného odpočtu za jednotlivá zdaňovací období. Žalobkyně úrok obdržela dne 7. 5. 2020.
8. Žalobkyně podala proti prvostupňovým rozhodnutím odvolání, ve kterém namítla, že správce daně nesprávně stanovil počátek období, za které se úrok poskytuje, ode dne 4. 4. 2018. Správce daně vydal platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2014 až únor 2015 dne 28. 2. 2018 a doručil je žalobkyni dne 6. 3. 2018. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013-40 (dále jen „rozsudek *Kordárna*“), dle kterého náleží daňovému subjektu úrok z neoprávněného jednání finančního úřadu dle § 254 odst. 1 daňového řádu ode dne následujícího po dni doručení platebního výměru, kterým nebyl přiznán nadměrný odpočet, do dne uhrazení tvrzeného nadměrného odpočtu na základě rozhodnutí odvolacího orgánu, které platební výměr změnilo ve prospěch daňového subjektu, dovodila, že období rozhodné pro výpočet úroků započalo dne 7. 3. 2018.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozsudek *Kordárna* se týkal odlišné věci, a to úroku ze zadržovaného odpočtu, nikoli úroku z neoprávněného jednání správce daně. Smysl úroku přiznaného za zadržování nadměrného odpočtu spočívá v motivaci správce daně k rychlému prověření, zda má daňový subjekt nárok na odpočet, zatímco účelem úroku z neoprávněného jednání správce daně je postih tohoto nezákonného postupu. Oba úroky na sebe mohou při splnění zákonných podmínek navazovat, nemohou se ale překrývat. Úrok z neoprávněného jednání správce daně měl být přiznán až od uplynutí lhůty pro vrácení nadměrného odpočtu dle § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), v jejímž průběhu správce daně oprávněně zadržuje peněžní prostředky.
10. Žalovaný konstatoval, že správce daně vydal platební výměry dne 28. 2. 2018 a tímto dnem byla daň vyměřena. Pokud by byl nárok na odpočet těmito platebními výměry přiznán, pak by správce daně měl třicet dní dle § 105 ZDPH k vrácení nadměrného odpočtu. Tato lhůta by skončila dne 3. 4. 2018, neboť dny 30. 3. 2018 a 2. 4. 2018 byly státními svátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Prvním úročeným dnem byl den 4. 4. 2018; do tohoto dne posuňoval správce daně zákonně.

11. Žalovaný proto vydal dne 17. 12. 2020 napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňová rozhodnutí.

II.

Argumentace účastníků

12. Žalobkyně v žalobě vyslovila názor, že období pro úrok z neoprávněného jednání správce daně započalo následující den po doručení platebních výměřů, tj. 7. 3. 2018. Dle rozsudku *Kordárna* (bod 42) náleží daňovému subjektu úrok z neoprávněného jednání finančního úřadu podle § 254 odst. 1 daňového řádu ode dne následujícího po dni doručení platebního výměru, kterým nebyl přiznán tvrzený nadměrný odpočet. Lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku není rozhodná, protože předmětem napadeného rozhodnutí není úrok za dobu prověřování nadměrného odpočtu, ale úrok z neoprávněného jednání správce daně, ke kterému došlo již vydáním platebních výměřů dne 28. 2. 2018, v nichž správce daně stanovil daň odlišně od tvrzení žalobkyně, a které žalovaný následně zrušil. Samotné ustanovení § 254 daňového řádu váže počátek úročení na splatnost zrušeného platebního výměru.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že třicetidenní lhůtu k vrácení nadměrného odpočtu dle § 105 odst. 1 ZDPH nelze ctít pouze v případě zákonného stanovení daně a přehlížet v případě nezákonného vyměření daně. Pro daňový subjekt není rozdíl, zda je mu nadměrný odpočet zadržován v důsledku prověřování jeho oprávněnosti před samotným vyměřením, nebo na základě nezákonného rozhodnutí správce daně o nepřiznání nároku na odpočet (shodně rozsudek Soudního dvora EU ze dne 24. 10. 2013, věc C-431/12). Důsledek je v obou případech stejný: daňový subjekt nemůže nakládat s peněžními prostředky, které mu náleží. Nezohlednění třicetidenní lhůty by navíc způsobilo nerovnost mezi daňovými subjekty. Daňový subjekt, jehož daň byla vyměřena nezákonně, by byl zvýhodněný oproti daňovému subjektu se zákonným platebním výměrem, který je povinen strpět bezplatné zadržování nadměrného odpočtu až po dobu 30 dnů. Počátek úročení nelze stanovit na základě aktivity daňového subjektu dle toho, zda si platební výměr převezme, ale objektivní skutečností dle § 105 odst. 1 ZDPH.
14. Dle žalovaného neplyne opačný závěr ani ze znění § 254 daňového řádu, neboť úrok se počítá „ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.“ Daňový řád umožňuje správci daně, aby po dobu od doručení platebního výměru na daň nesprávně vyměřenou do splatnosti této daně zadržel již uhrazené finanční prostředky bez jakékoli náhrady. Přitom není rozdíl mezi uhrazením daně daňovým subjektem před její splatností, a odepřením nároku na nadměrný odpočet, který sám Nejvyšší správní soud v rozsudku *Kordárna* považuje za ekvivalent uhrazení daně.
15. I kdyby se počátek úročení odvíjel od okamžiku splatnosti zrušených platebních výměřů, uplatnil by se § 139 odst. 3 daňového řádu, tj. jejich splatnost by nemohla nastat ihned po jejich doručení, dne 6. 3. 2018, ale až 15 dnů od tohoto data.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

16. Pro žalobkyni to znamená, že do konce lhůty pro vrácení nadměrného odpočtu jí náležel úrok z daňového odpočtu dle § 155 odst. 5 a § 254a daňového řádu a po uplynutí lhůty jí bezprostředně náležel úrok z neoprávněného jednání správce daně.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje i všechny ostatní zákonné náležitosti. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
18. Dne 12. 12. 2022 se ve věci konalo jednání, ze kterého se omluvil žalovaný. Zástupce žalobkyně odkázal na důvody uvedené žalobě a upozornil, že argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě rozsudkem Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Afs 77/2021-34, není na místě a že tvrzená nerovnost mezi daňovými subjekty nemůže být důvodem pro zamítnutí žaloby. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
19. V daném případě žalobkyně namítla, že žalovaný nezákonně určil počátek období pro počítání úroku z neoprávněného jednání správce, neboť jí náležel úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu ode dne následujícího po dni doručení platebních výměrů, které žalobkyni nepřiznaly tvrzený nadměrný odpočet, tj. ode dne 7. 3. 2018.
20. Mezi účastníky soudního řízení správního není sporné, zda žalobkyně měla nárok na vyplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu, ale kdy započalo období, za které měl být úrok vyplacen. Žalovaný měl za to, že počátkem tohoto období byl den 4. 4. 2018, zatímco žalobkyně tvrdila, že úrok měl být počítán ode dne 7. 3. 2018.
21. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.
22. Podle § 254a odst. 3 daňového řádu odpovídá úrok z daňového odpočtu ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 1 procentní bod, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.
23. Před vydáním rozhodnutí o úroku z neoprávněného jednání správce daně byl žalobkyni rozhodnutími o úroku ze zadržného nadměrného odpočtu dle § 155 odst. 5 daňového řádu a o úroku z daňového odpočtu dle § 254a daňového řádu přiznán úrok do dne 3. 4. 2018 ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 1 procentní bod, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Prvostupňová rozhodnutí pak stanovila žalobkyni úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu s prvopisem potvrzuje S. T.

řádu ode dne 4. 4. 2018 do 21. 12. 2018 ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úročené jistiny byly v obou případech stejné (nadměrný odpočet). Vzhledem k předmětu tohoto řízení soudu nepřisluší zabývat se rozhodnutími, kterými bylo rozhodováno o úroku ze zadrženého nadměrného odpočtu (z daňového odpočtu). Pro danou věc je třeba se zabývat tím, zda s ohledem na rozdílné výše repo sazeb žalobkyni nenáležel úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu dříve než ode dne 4. 4. 2018.

24. Nejvyšší správní soud v rozsudku *Kordárna*, bod 42 uvedl: „*V daném případě to znamená, že za období od 1. 12. 2010, tj. za období od počátku čtvrtého měsíce po skončení zdaňovacího období srpna 2010, za které stěžovatelka daňové přiznání podala, do dne doručení platebního výměru finančního úřadu náleží stěžovatelce podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu úrok z vratitelného přeplatku z částky 676.433 Kč. Za období ode dne následujícího po dni doručení platebního výměru finančního úřadu do dne uhrazení částky 187.433 Kč na základě tohoto platebního výměru jí z této částky náleží úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu a dále jí za období ode dne následujícího po dni doručení platebního výměru finančního úřadu do dne uhrazení částky 489.000 Kč na základě rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým byl platební výměr finančního úřadu změněn ve prospěch stěžovatelky, náleží úrok z neoprávněného jednání finančního úřadu podle ust. § 254 odst. 1 daňového řádu.*“ Tento právní závěr je použitelný v nynějším případě, neboť skutkové okolnosti rozsudku *Kordárna* se liší pouze v tom, že správce daně platebním výměrem nadměrný odpočet daňovému subjektu zčásti přiznal a zčásti odepřel a odvolací orgán odepřenou část nakonec přiznal.
25. Městský soud podotýká, že se nejedná o ojedinělý právní názor, ale o závěr, který Nejvyšší správní soud přijal v řadě dalších rozhodnutí, např. v rozsudcích ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 Afs 225/2015-72; ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016-32; nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Afs 51/2016-43. Shodně rozhodují i krajské správní soudy, např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2021, č. j. 55 Af 19/2019-32, bod 36; rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2021, č. j. 22 Af 18/2020-54, bod 15.
26. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 3. 2021, č. j. 55 Af 19/2019-32, k dané problematice uvedl následující: *Žalovaný přiznal žalobkyni úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu až počínaje dnem 4. 5. 2017, neboť v rozporu s rozsudkem Kordárna navázal počátek úročení nadměrného odpočtu až na marné uplynutí 30denní lhůty pro vrácení nadměrného odpočtu dle § 105 odst. 1 zákona o DPH, která počala plynout vydáním platebního výměru. V rozsudku Kordárna i navazující judikatuře je však bez jakýchkoliv pochybností jasně uvedeno, že úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu náleží za období počínající následujícím dnem po doručení platebního výměru. Vydání platebního výměru a jeho oznámení daňovému subjektu totiž představuje právní skutečnost, která zakládá nezákonné jednání správce daně, proto úrok dle § 254 daňového řádu náleží již od tohoto okamžiku, nikoliv až po uplynutí lhůty dle § 105 odst. 1 zákona o DPH, která plyne v návaznosti na vydání platebního výměru. Konstrukce žalovaného odchylující se od pravidla stanoveného v rozsudku Kordárna spočívá v modelování toho, jak by se vyplacení nadměrného odpočtu vyvíjelo, pokud by byl reálně vydán platební výměr zákonný. Dnem vydání platebního výměru by byl nadměrný odpočet vyměřen a počala by plynout lhůta 30 dnů pro jeho vyplacení. Žalovaný má za to, že žalobkyně by neměla být zvýhodněna proto, že správce daně vydal nezákonný platební výměr, oproti daňovému subjektu, vůči němuž vydá správce daně zákonný platební výměr a který je povinen následně strpět bezplatné zadržování nadměrného odpočtu až po dobu 30 dnů. Tuto snahu o argumentační Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.*

překonání rozsudku Kordárna nemá soud za opodstatněnou, neboť přehlíží, že shodně má být postupováno vůči daňovým subjektům, kteří se nachází ve shodné situaci. Nezákonnost platebního výměru je však natolik významnou okolností, že správce daně není oprávněn bezplatně zadržovat nadměrný odpočet byť jeden jediný den. Pravidla aplikovaná žalovaným v posuzované věci lze vztáhnout pouze na situace, kdy správce daně vydá zákonný platební výměr, ovšem nemají místo tam, kde správce daně jedná nezákonně.

27. S odkazem na shora citovanou judikaturu má městský soud za to, že v daném případě úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu náležel žalobkyni ode dne následujícího po dni doručení platebních výměrů správce daně. Všechny platební výměry byly žalobkyni doručeny dne 6. 3. 2018, pročež jí úrok náležel ode dne 7. 3. 2018 do dne 21. 12. 2018, kdy správce daně uhradil nadměrný odpočet. Při postupu v souladu s rozsudkem *Kordárna* by žalobkyni o téměř měsíc dříve než dne 4. 4. 2018 náležel úrok z jistiny podle repo sazby zvýšené o 14 procentních bodů dle § 254 odst. 1 daňového řádu, namísto repo sazby zvýšené o pouhý jeden procentní bod dle § 254a odst. 3 daňového řádu.
28. Městský soud nepřisvědčil mínění žalovaného ohledně běhu lhůty dle § 105 odst. 1 ZDPH ve znění účinném do 31. 12. 2018. Třicetidenní lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu se uplatní, pokud v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vznikl vratitelný přeplatek. Ustanovení § 105 odst. 1 ZDPH se tedy použije, pokud k vyměření nadměrného odpočtu došlo dle daňového tvrzení a nikoli v důsledku rozhodnutí odvolacího orgánu, který zrušil pro nezákonnost předchozí platební výměry správce daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 Afs 80/2021-49, bod 16). Příklad žalobkyně tuto podmínku nespĺňuje, protože jí správce daně zpočátku nepřiznal nárok na nadměrný odpočet. Žalovaný byl povinen vycházet z konkrétních okolností případu, nikoli posuzovat hypotetickou situaci, tj. měl vzít v potaz, že správce daně platebními výměry nepřiznal žalobkyni nárok na odpočet DPH. Proto neobstojí tvrzení žalovaného uvedené v bodě 24 napadeného rozhodnutí: *„Pokud by byl nárok na odpočet tímto platebním výměrem přiznán, správci daně by běžela třicetidenní lhůta dle ust. § 105 ZDPH k vrácení nadměrného odpočtu.“*
29. Soud dodává, že tento postup nepůsobí nerovnost mezi daňovým subjektem majícím zákonný platební výměr, který musí strpět bezplatné zadržování nadměrného odpočtu až po dobu 30 dnů, a daňovým subjektem s nezákonným platebním výměrem, který tuto povinnost nemá. Rovné zacházení znamená, že se stejnými je nutné zacházet stejně a s rozdílnými rozdílně. Nezákonnost platebního výměru je natolik závažnou odlišující okolností, že správce daně není oprávněn zadržovat nadměrný odpočet byť jen jeden den (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2021, č. j. 55 Af 19/2019-32, bod 36). Ostatně sám žalovaný v bodě 24 napadeného rozhodnutí označil lhůtu dle § 105 odst. 1 ZDPH jako dobrodiní pro správce daně. Pokud správce daně postupoval nezákonně, není důvod, aby mu tato výhoda svědčila.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
31. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Městský soud jí proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši 3 000

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kč a náklady na zastoupení ve výši 10 200 Kč za tři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu a režijní paušál dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu za další poradu s klientem přesahující jednu hodinu podle § 11 odst. 1 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, protože žalobkyně uskutečnění tohoto úkonu nijak nedoložila a s ohledem na složitost věci se nejednalo o důvodně vynaložený náklad. Zástupkyně žalobkyně je ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního plátcem daně z přidané hodnoty, proto do nákladů řízení náleží též částka odpovídající sazbě daně ve výši 2 142 Kč. Konečná výše náhrady nákladů je 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. prosince 2022

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.